

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr H. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groshede, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marneval, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijis, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielinga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goea.

Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f125 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't buitenland f1750 en voor Ned-Indië f6— per jaar.

Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Het jaar 1926. V. (Slot). — Uit de Schrift: Grijs naar het eeuwige leven. (1 Tim. 6:12). — Geestelijke Adviezen: Het „krijgen“ van teksten. — Uit het Pol. en Soc. Leven: Het Communisme in Indië. — Grijsen uit de Schrift. — Literatuur en Kunst: Over het leven en den arbeid van L. Penning. I. — Opvoeding en Onderwijs: Hoe vroeger was. — Uit de Buitend. Kerken: Persoonlijken. — Perschoon. — Kerknieuws.

HET JAAR 1926.

V. (Slot.)

Het jaar van Thoiry.

Zoo denken wij, wat de wereldtoestand aangaat, aan 1926 het liefst terug.

Daar zijt wat optimisme in. Toegegeven! Beredeneeren kan men dit optimisme niet. Alweer akkoord!

De mensch sluit telkens weer in zich op den drang om te profeteeren.

Zijn beoordeelingsapparaat absorbeert alle mogelijke gegevens en van uit zijn persoonlijkheid reageert hij daarop.

Een gegeven of een groep van gegevens stelt hij daarbij in het centrum.

Voor velen is in 1926 het onbeduidende Fransche plaatsje Thoiry, waarvan enkelen wisten, dat er in een bepaald restaurant een excellent diner werd opgediend, de navel der aarde, gelijk men zich ontdijds uitdrukte, of — want die benaming is te wijsch — het middelpunt van Europa geworden.

Thoiry, waar Briand en Stresemann als vrienden werden behandeld — zou ook de weg naar het hart der staatslieden door de mang loopen? opende nieuwe perspectieven.

Die hadden we ook wel nodig.

Want zoo langzamerhand werd er voor onze ogen een blijde muur opgetrokken.

1926 scheen bestemd om 1925, het jaar van Locarno, te annihileren.

Welk een gesukkel in het begin van het jaar op de vergadering van den Volkenbond te Genève.

Wel werd Duitschland tot den Volkenbond toegelaten, maar nu liepen Spanje en Brazilië weg.

De hooge afgevaardigden leken wel een troepje schooljongens.

Het hun zin niet kregen, wilden niet langer meespelen.

Ook Nederland behoorde onder de misdeelden.

Het kreeg een zetel voor twee jaar, maar na dien termijn komt het voor herkiezing niet in aanmerking.

Gelukkig hield ons land zijn waardigheid op.

Het gaf slechts van zijn ontevredenheid blijk door een paar krantenartikelen.

Overigens schikte het zich in zijn lot.

Een lot, dat trouwens wel te dragen valt.

De Volkenbond heeft immers nog maar weinig te beduiden.

Hij maakte zich den laatsten tijd verdienstelijk door communiqué's omtrent de griep-epidemie uit te geven.

Maar dat behoorde wel mee tot zijn belangrijkste arbeid.

Flourigheid zit er niet in.

In zekeren zin spijt ons dat.

Want de Volkenbondsidee heeft veel, dat ons aantrekt.

Wij toonden er ons zelfs warme voorstanders van.

Maar in vorige jaren spraken wij het reeds uit, dat om vruchtbaar te arbeiden, één bond moest worden gesticht, die als één der zuilen den Volkenbond moest dragen.

Hoewel echter die bond niet tot stand kwam, wordt er al meer over gesproken.

Het inzicht wint veld, dat die bond voor het oogenblik meer levensvatbaarheid heeft dan de Volkenbond.

Graaf Coudenhove-Kalergi kwam zelfs met een concept van een Pan-Europa, waarop zeker wel het een en ander af te dingen valt en dat in dien vorm niet kan worden verwezenlijkt.

Bankiers zouden een manifest de wereld in, waarin economische toenadering tusschen de Europeesche landen werd bepleit.

Maar meer dan dat alles werkte Thoiry uit.

Daar gaven twee landen, die sinds onheuglijke tijden als gewapende vijanden tegenover elkander stonden, den handslag, dat ze voortaan als vrienden met elkander zouden omgaan.

En al was dat gemakkelijker beloofd dan in praktijk gebracht, het praktisch resultaat bleef toch niet geheel achterwege.

Alle wenschen werden niet opeens vervuld, maar sommige wenschen werden dan toch werkelijkheid.

Het meest verblijdt wel, dat Poincaré, die ook na den oorlog nog geruimen tijd aan oorlogsnervositeit leed, in één kabinet met den vredesapostel Briand plaats nam en dezen in zijn opbouwingswerk niet hinderde.

Is dat dezelfde Poincaré van een paar jaar geleden, die de voornaamste hinderpaal voor toenadering was?

Men kon het bijna niet gelooven!

Een eclatant bewijs, hoe goed het is, dat een minister, die al eenige jaren zit, eens zonder portefeuille gaat wandelen en de zaken van een afstand leert bekijken.

Wat greff niet zelden een verrassende bewustzijnsverruiming en een heerlijke opfrissing.

Thoiry is een mijlpaal.

Er zullen nog meerdere van zulke palen geslagen of gemeld moeten worden tot de toenadering in waarheid Europeesch is.

Maar die ééne mijlpaal in den grond is dan toch beter dan tien in een luchtverbeveling.

En nu men gezien heeft, dat onze Europeesche bodem zulke mijlpalen kan dragen, zal dit wellicht aanmoedigen om er nog vele aan te brengen.

Tot wij komen tot een Europeeschen Volkenbond.

Wat natuurlijk niet hetzelfde is als de Vereenigde Staten van Europa.

Want die zouden niet kunnen gesticht worden zonder kortwieling van het historisch gewortelde nationaliteitsleven.

De verschillende landen zouden veel van hun politieke zelfstandigheid inboeten.

En het bloed der vaderlandsliefde vloei te snel, dan dat dit met gelatenheid zou worden gedragen.

Er is ook nog zoo iets als „een erve der vaderen“.

Onze nationale onafhankelijkheid eerbiedige men.

Zoo spreken wij hier.

Zoo spreekt men ook elders.

De landsgrenzen heeten denkbeeldig, maar zijn het niet.

Anders staat het met een Europeeschen Volkenbond.

Die torn niet aan de ongereptheid van den staat.

Die sponst niet aan de frontieren.

Die verstikt niet het nationaliteitsbesef.

Maar daarbij verplicht men zich tot onderlinge vriendschappelijke betrekkingen, welke wat meer inhouden en wat beter geroged zijn dan die, waarvan een troonrede zoowel permanent gewaagt.

Die ruimt ook maatschappelijke obstacles op en doet zien, dat de maatschappij-idee internationaal is.

Tolmie, muntunie en nog veel andere unies kunnen in den weg van welgewikte onderhandelingen bereikt worden.

Dat alles kan medewerken om het verbroken oekonomisch evenwicht in het wereldverkeer te herstellen.

Want dat dit verbroken is, wijzen harde statistieken met ijzige nuchterheid aan.

Bij de Vereenigde Staten van Amerika berust thans het overwicht.

Amerika is rijk door Europa's armoede.

Ook dit jaar vernederden zich Europeesche hooggeplaatsten om als bedelaars aan het Witte Huis te Washington aan te belten.

Zij worden echter gewezen op het kartonnetje achter het deorraampje: aan de deur wordt niet gegeven.

Men rekende op een grootsch gebaar van broeder Jonathan.

Maar Coolidge maakt in het geheel geen gebaren.

Geen grootsche en geen kleine.

Hij schrijft veel, doch haalt geen strepen door onbetaalde oorlogsrekeningen.

Of hij daar goed of kwaad aan doet, gaat ons betrekkelijk weinig aan.

In elk geval gelooven wij, dat het goed voor Europa is.

Als de schulden door eenvoudige kwijtschelding gemakkelijk uit de wereld werden geholpen, zouden de Europeesche rijken niet zoo geducht voor een nieuw oorlogsexperiment terugschrikken, als zij thans doen.

Europa zal het nog wel een halve eeuw en langer aan haar zak voelen, dat zij zich de weelde van rusteloos schietende kanonnen en altijd torpedeerende duikboten heeft gepermitteerd.

Zeker, de onschuldige neutralen zijn daar mee de dupe van.

Maar Europa vormt te zeer een eenheid, dan dat het hier niet van kracht zou zijn: als één lid lijdt, lijden alle leden mede.

Daarboven zou het niet heilzaam zijn voor Europa's energie, wanneer het door een plotselinge bevlaging van edelmoedigheid dadelijk weer in haar vroegeren goeden doen kwam.

Europa — reeds een vluchtig bezoek aan Amerika heert dit — moet noodig zesmaal per week in het staalbad van den arbeid.

En het wordt er op deze manier wel toe gedwongen.

Moge schaamtegevoel verder verbieden om op de genade van Amerika te spekulereen.

Europa behoeft niet arm te blijven, zeggen de kenners.

Als het maar eendrachtig is!

Daarom doe een ieder wat hij kan om de idee van een Europeeschen volkenbond te propageeren.

En is die eenmaal tot stand gekomen dan is de tijd daar om te ijveren voor een wereldvolkenbond.

Het is niet noodig, dat de laatste zoolang wordt opgehouden.

Nu er eenmaal een fragment van bestaat, kan men dit rustig aan zijn klein werk laten.

Intusschen is de oekonomische hemel boven Europa een ietsje verhelderd.

Franqui in België en Poincaré in Frankrijk slaagden er in de daling van den frank te stuiten.

België heeft zijn munt, zij het dan ook ver beneden den vroegeren koers, reeds gestabiliseerd en Frankrijk is op weg hetzelfde te doen.

Maar daartegenover staat, dat de werkloosheids-cijfers, welke tegen het eind van het jaar gepubliceerd werden, tot zorg wekken.

Berlijn telde tegen het eind van het jaar 270.000 werklozen, Denemarken met slechts 3 miljoen inwoners, zag in één week het getal werklozen van 13.000 tot 23.000 stijgen.

En hoeveel kapitaal en arbeid er door de langdurige mijnwerkersstaking in Engeland verloren is gegaan, men doet beter er niet naar te raden.

Desniettenstaande had het bolsjevisme in Europa geen voorspoedig jaar.

De „cellen“ deelden zich niet, zooals ongetwijfeld gehoopt werd.

Zij werken natuurlijk wel in het geheim, maar als zij beduidend vorderden, zouden zij dit ook wel laten blijken.

Het bolsjevisme schijnt het niet aan de andere zijde te hebben uitgeworpen.

In China heeft het veel gevangen.

Dat kan Europa nog moeite genoeg geven.

Als het hemelsche rijk het duivelsche rijk wordt, zouden er — en niet voor Europa alleen — wel eens bange dagen kunnen aanbreken.

Het eenige, waarmee politici zich troosten is, dat het rijk zoo tegen zichzelf verdeeld is.

In ons Indië heeft het bolsjevisme eens een spierinkje uitgeworpen. Het ving wel geen kabeljauw, maar toch een aal. Evenwel vertrouwde men

niet, dat de kommunistische relletjes in Indië steeds binnen zulke geringe afmetingen beperkt zullen blijven. Ingespannen waakzaamheid is hier vereischt.

De tastbare winst, welke het in Europa heeft gemaakt, is in Engeland te zoeken.

Cook, de verslagen stakingsleider, is kommunist geworden.

Hij is in Rusland ter schole geweest en heeft zich de taal en de denkbeelden Lenins eigen gemaakt.

De tegenpool van het bolsjevisme, het fascisme, hield zich ook staande en stevige zijn positie in Italië. Begunstigd door eenige mislukte aanslagen op zijn leven, wordt Mussolini al grooter in de oogen van zijn volk. Zijn macht groeit tot het ongelooflijke. Hij houdt het kapitaal in het land, hij legt den dames een door hem uitgedachte mode op, hij dwingt de vrijgezellen door een niet zinnige belasting, om te huwen. Hij schijnt te droomen van het herstel van het oude Romeinsche rijk. Dat herstel wil hij dan bewerken door de oorzaken weg te nemen, waardoor het te gronde ging. Want, hoezeer wij zijn beginselen ook veroordeelen, het kan niet ontkend, dat er een schier puriteinsche degelijkheid in hem zit.

Ook in andere landen stonden dictators op of verdrongen een voorganger of leidden een teringachtig bestaan, zooals Primo in Spanje.

Maar gelijk het bolsjevisme alleen in Rusland „bloeit“, „bloeit“ het fascisme alleen in Italië.

Het parlementarisme heeft zich nog steeds niet hersteld. Het lijdt bijna overal aan bloedarmoede. Soms worden de wonderlijkste kombinaties aangegaan, om maar aan een meerderheidsministerie het aanzijn te kunnen geven.

Er is veel vraag naar sterke mannen, maar weinig aanbod.

Doch helaas is er weinig vraag naar een sterken God en toch handhaaft Hij, door Wien de koningen regeren, Zijn genadige aanbidding.

Hij roept en blijft roepen: handelt verstandig-lijk en hoort naar Mij.

Doch in de kringen der wereldgroten berust schier alles op menselijke berekening.

En onder de massa der kleinen zijn er zoo we- nigen, die God waarachtig zoeken.

De bioscoop wint het van de kerk.

De krant van den bijbel.

Men reist met meer blijdschap naar de Riviera, naar Algiers en Egypte, dan naar de eeuwigheid.

Men luistert liever naar de ratelende radio en de krasende grammofoon dan naar eigen klagen- de ziel.

Als dagbladen bij hun lezers informeerden: ge- looft gij in het bestaan van God? — dan antwoor- den verreweg de meesten: ja.

Doch van hoevelen dezer ja-broeders zou het oordeel Gods niet gelden: dit volk genaakt Mij niet met de lippen, maar hun hart houdt zich ver van Mij?

Men leest wel in oudejaarsoverzichten en nieuw- jaarsbeschouwingen, dat het juk der ellende niet van Europa's schouders zal worden opgeheven, vóór het tot den Heere wederkeert.

Wij zouden zoo iets niet durven uitspreken.

Want de algemeene genade Gods is onbereken- baar.

Zijn vrijmacht is ondoorgrondelijk.

Wat Hij zal en wat Hij wil, weet Hij alleen.

Hij heeft ons geen boodschap van omkeering

voor het Nieuw onzer dagen meegegeven.

Doch slechts de altijd geldende boodschap tot bekeering.

De bidders in Geest en in waarheid hebben het druk.

Waar er zoovelen zijn, die niet bidden, moeten zij voor hen bidden.

De taak onzer voorbedding is omvangrijk.

Wij hebben heel de wereld in onze voorbede op te nemen.

Maar Hij, die ons bidden leert, leert ons ook voorbidden.

God spaart in 1927 de wereld niet om het doen der menschen in het gemeen, maar om de weinige rechtvaardigen, die er onder hen zijn.

Verstaan wij zoo onze roeping!

Onze wereldroeping!

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

Grp naar het eeuwige leven!

Strijd den goeden strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven, tot hetwelk gij ook oproepen zijt en de goede heiligmis heiden hebt voor vele geluven. 1 Tim. 6:12.

Grp naar het eeuwige leven!

In deze weinige woorden wordt u van den hemel uw Nieuwjaarsroeping gezonden, o mijn ziel, Uw roeping voor elk jaar. Uw roeping voor elken dag. Maar uw roeping dan toch ook voor elken dag van dit pas begonne jaar.

Maar hangt deze roeping niet heel hoog? Kan zij niet eerst verwerkelijk worden aan het eind van den tijd, van mijn tijd?

Ach noem, geef aan die vlakke voorstelling geen geloof, mijn ziel. Het is niet waar, dat de eeuwig-

heid voor u eerst aanbreekt na den tijd. De eeuwig- heid doordringt den tijd. De eeuwigheid welst zich boven u. De eeuwigheid omringt u.

Ik weet het, dat de eeuwigheidslijn de tijdslijn snijdt en dat velen zich als ideaal stellen eeuwig te worden in ieder oogenblik. Is grijpen naar het eeuwige leven dan hetzelfde als het zich bewust worden dat eeuwigheid en tijd elkander kruisen, dat ik mij leer voelen eeuwigheidsmens?

Daarmee zijt gij er niet, mijn ziel. Modernistische vroomheid moge er zich mee vergenoegen, gij niet. De eeuwigheid is niet neutraal. Daar gaat door het tijdelijk bestaan van den mensch of een eeuwige- levens-lijn of een eeuwige-doods-lijn. Hoevelen beelden zich in eeuwigheidsmensen te zijn en die toch niet anders gegrepen hebben dan de eeuwi- ge-doods-lijn!

Maar hoe grijp ik dan die eeuwige-levenslijn?

Door Hem te grijpen, die verklaarde: Die in mij gelooft, heeft het eeuwige leven. Merk op, o ziel, Hij zegt niet: die ontvangt straks het eeuwige leven, maar die heeft het eeuwige leven. Nu. Op dit eigen oogenblik.

Leer mij grijpen, o Heiland, de reddingslijn des geloofs, want dan heb ik de eeuwige-levens-lijn.

Ja, dat zij uw bee op iederen dag van dit jaar. Dompel u onder in de liefde van Christus.

Verlies u aan uw Jezus.

Verlies u in uw Jezus.

Dan heiligt het eeuwige leven in u uw leven in den tijd.

HEPP.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Het „krijgen“ van teksten.

Onze lezer K. te IJ. vraagt, wat we te denken hebben van het „krijgen van teksten“.

Niet, dat hij-zelf er mee verlegen zijt.

Integendeel, hij acht dit z.g.n. krijgen van Schrift- woorden als een antwoord Gods op het gebed, als raad in verlegenheid, als leiding bij het nemen eener moeilijke beslissing, als goddelijke vertroos- ting in druk, als bemoediging of bevrijding bij geest- lijke aanvechting een wezenlijk en belangrijk deel der zielservaring van Gods kinderen, en oordeelt zelfs, het ontkennen van de objectieve (voorwerpe- lijke) waarachtigheid daarvan een „doorsnijden van de pees der geestelijke bevinding“.

Doch de ervaring, dat anderen er geheel anders over denken, dat velen het houden voor niets dan inbeelding, in de meeste gevallen voor een pogen om eigen wenschen en begeerten een goddelijk zegel op te drukken, of zelfs voor gevolg van de goddeloze zucht om zich een schijn van bijzondere vroomheid of van groot gewicht te geven, deed hem begeeren hierover zoo mogelijk meer licht te ontvangen.

Onze lezers hebben reeds lang begrepen, waar- aan wij bij dit z.g.n. „krijgen van teksten“ te denken hebben, al is de uitdrukking onder ons niet meer zoo gangbaar als onder de vromen van één of twee geslachten terug.

Men sprak daarmee van de ervaring, dat kinderen Gods in bepaalde omstandigheden door een of ander woord der Schrift, al naar ze op dat oogenblik van noode hadden geleid, bemoedigd, vertroost, ge- sterkt of uit bange geestelijke aanvechtingen verlost werden.

Zulk een Schriftwoord kwam hun dan in zulke oogenblikken, meestal ongezocht, met groote klaar- heid en bijzonderen nadruk voor den geest, en overweldigde in zijn majesteit en waarachtigheid heel hun ziel, dat het alle vragen en vreezen, alle bedenkingen en twijfelingen op zij wierp en ze er zich in kinderlijk geloof aan onderwierpen en aan overgaven.

Ik noemde dit een ervaring.

En ik deed dit niet bij wijze van aanpassing, maar in vollen ernst.

Want het is ervaring.

Een ervaring, waarvan niet alleen de „praktische godgeleerdheid“ uit vervlogen eeuwen spreekt, maar die zich voortzet ook bij Gods kinderen van onzen tijd.

De een moge ook in dit opzicht, naar de ver- scheidenheid in Gods bedeeling, rijker zijn dan de ander — er zullen er wel weinige onder de meer- gerijpte kinderen Gods zijn, die van deze gena- dige bemoeienis van hun Vader in de hemelen niet weten te spreken.

We zullen er allicht méér ervaring van hebben, naarmate we dichter bij onzen God leven, en, in plaats van lichtig en oppervlakkig over het leven heen te glijden, met meer ernst en volharding in- gaan op de vragen, den strijd, de zorgen en nooden, die God er ons in voor de voeten legt.

Ik kan me dan ook niet voorstellen, dat wie onder Gods kinderen het leven maar niet slechts leeft, maar poogt te verwerken, met zijn ziel, te verwerken voor het aangezicht van zijn God, aan deze ervaring vreemd kan zijn, veel minder ze naar het rijk der inbeelding zal verwijzen.

Het zou ook kwalijk te rijmen zijn met wat het Woord ons zegt van de gemeenschap tusschen den Heere en Zijn volk, van de zorg des goeden Herders over Zijne schapen, van de inwoning des Geestes in de harten der geloovigen en van zijn bewa-

renden, verlichtenden, leidenden, heilgenden en troostenden arbeid in hunne zielen.

In dit alles gaat er een bestendige, nu meer dan minder merkbare werking uit naar hun verborgen zieleleven.

En als nu, gelijk de Schrift ons leert, deze god- delijke beïnvloeding van hun denken, voelen en willen zich vooral bedient van het Woord, van het Woord allereerst gelijk het hun in de samenkomsten der Gemeente bedient wordt, maar dan voorts ook zooals ze het lezen in hunne huizen, of zooals ze het opnamen in hun geheugen — hoe natuur- lijk is het dan, dat de Heere bij moeilijke beslis- singen, in dagen van zwaren druk, in uren van bittere droefheid, in oogenblikken van hange aan- vechting, een woord van goddelijk bestier, van bemoediging, van vertroosting of van versterking, dat in hun onderbewustzijn wel aanwezig is, maar sluimert, in hun bewustzijn doet opstijgen, en hun geloof tegelijk zoo opwekt en sterkt, dat ze het met volle vertrouwen aangrijpen!

Juist daarom is het voor ons geestelijk leven van zoo groot belang den Bijbel niet alleen in de kerk, op de school, en in ons huis te hebben, maar hem, en wat we uit zijn inhoud in ons op- nemen, overal met ons mee te dragen.

Over dit alles kan er onder ons, gereformeerden, wel geen verschil zijn.

Een andere vraag is, of het „krijgen van tek- sten“ wel de juiste naam is voor deze ervaring van Gods volk.

In zoverre dat „krijgen“ alleen bedoelt — en dat bedoelt het, als het in gezonden zin gebruikt wordt — in bewondering en dank der ziel de liefde des Vaders in de hemelen te verheerlijken, die er zich in aan ons betoonde, heeft het volle recht en is er iets zeer lieflijks in. Het is dan de belijdenis, dat men zelf aan zulk een woord niet gedacht zou hebben; dat de ziel ook te geest- lijk-traag en te veel door vrees of droefheid over- heerscht werd, om het geloovig aan te grijpen; en dat toen de Heere door Zijn Geest het onder onze aandacht bracht, en ons geloof er op richtte.

Maar — en dit bracht de uitdrukking niet zonder reden bij de meer-bezonnen geloovigen in discro- diet — deze beteekenis heeft dat spreken van het „krijgen“ van een of ander Schriftwoord, lang niet altijd.

Het wordt maar al te dikwijls gebruikt, om den indruk te maken als was het een openbaring boven de openbaring; als werd het Woord Gods, dat men kreeg, eerst een Gods-woord door dat „krijgen“. Het moet dan dienst doen om de valsche meening ingang te doen vinden, als wordt eerst dan het woord der Schrift een woord voor ons persoonlijk, als het op zulk een bijzondere wijze tot ons kwam. Waarvan dan weer het gevolg is, dat men iemands genadestaat niet vertrouwt, zoolang hij niet door zulk een „gekregen“ tekst daarvan verzekerd werd, en dat men, ook bij waarachtige droefheid over de zonde, zich de vergoeding der zonden, op grond van Gods beloften in de Schrift, niet durft toe- eigenen, zoolang we daarvan niet door een „ge- kregen“ tekst verzekering ontvingen.

Een geringschatting van het Woord Gods in de Schrift, en een jacht-maken op het ongewone en onmiddellijke, dat er dan verder wel toe leidt, om het „krijgen“ van een tekst alleen dan voor echt en betrouwbaar te houden, als men zulk een tekst van tevoren in 't geheel niet kende.

En men hoort dan ook menschen, die op deze wijze de Schrift — zij 't ook vaak onbewust — op zij schuiven, als bewijs voor de echtheid van hun „merk“, wel verzekeren, dat ze hun „gekregen“ tekst nooit van tevoren hoorden, en nog veel minder wisten, dat hij in den Bijbel stond.

Daarmee zijn we dan gekomen op het terrein van „het inwendige licht“, en van de geestdrijverij.

Om al deze gevaren af te snijden, is het veiliger niet te spreken van het „krijgen van een tekst“ maar liever — en juist — te zeggen, dat de Heere ons dit of dat woord uit de Schrift te binnen bracht en er ons in deed vinden wat we juist op dat oogenblik noodig hadden.

Intusschen zijn er hier nog méér gevaren.

Daarover, zoo de Heere wil, in een volgend nummer.

V.

F.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

Het communisme in Indië.

Nu wij zoo langzamerhand over de onlusten in Indië wat beter zijn ingelicht en zich inmiddels nieuwe wrijvingen hebben voorgedaan, is er alle reden om nog eens op dit onderwerp terug te komen.

Het gevaar is thans geweken en de regering is den toestand meester.

Toch kan niet gezegd worden, dat de beweging onschuldig was, integendeel, steeds meer blijkt het gevaarlijk karakter. Het blijkt thans, dat het moge- lijk was om in Indië na langdurige voorbereiding en onder leiding uit het buitenland, een omvang- rijken opstand te organiseren. De menschen, die zich hiernee inlieten, waren lang niet de eersten de besten, maar er bevonden zich onwikkeld en be- kwame mannen onder.

Heel
voora
ringsv
In
volge
zijn
toch
lgk,
getal
Op
volks
hebbe
de ac
belegd
Vr
de
hebb
vertr
beschr
Bew
beden
heele
zich h
Wel
moet
een af
De
van d
bestan
Deze
naatsc
het vr
Dit kle
straffen
opgeleg
Onda
tische
zal loc
opgeleg
Dit i
zijn loc
te stell
Tecla
tionaire
den, d
Het
propaga
straf n
volksve
feloo
Dit is
werken
S. D.
dat m
offer ka
digen
Het
oogen
de best
niet do
volg de
ook de
te make
geefs g

Allerv
hoe vo
liefde S
man, d
en sind
en jong
de broe
kranten
geweest
betecken
der gena
Het w
in een
waarde
treffelijk
dat ik g
ook de
zijn, ga
en arbe
met sch
gegevens
bereidw
hulp kw
verzame
artikel g
ik over
schrijven
Eerst
van Pen
de famil
gens bel
auteursc
in aansl
ver, en
ken in o
Louwre
geboren.